

РЕШЕНИЕ

№ 25

гр. Свиленград, 13.03.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**РАЙОНЕН СЪД – СВИЛЕНГРАД, ПЪРВИ НАКАЗАТЕЛЕН
СЪСТАВ**, в публично заседание на деветнадесети февруари през две хиляди
двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: Кремена Т. Стамболиева Байнова

при участието на секретаря Ренета Н. Иванова
като разгледа докладваното от Кремена Т. Стамболиева Байнова
Административно наказателно дело № 20245620200048 по описа за 2024
година

, за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на глава III, раздел V от ЗАНН.

С постъпилата Жалба от Е. Г. М. с ЕГН ***** от град
*****, със съдебен адрес: град Свиленград,
бул. „България“ № 55, област Хасково, чрез адвокат Петко Николаев, се
оспорва Електронен фиш (ЕФ) серия К № 6861095 на ОДМВР - Хасково, с
който на жалбоподателя М. за извършено нарушение по чл. 21, ал. 1 от
Закона за движението по пътищата (ЗДвП) и на основание чл. 189, ал. 4, вр.чл.
182, ал. 4, вр.ал. 1, т. 4 от ЗДвП е наложено административно наказание
„Глоба“ в размер 800 лв. С Жалбата са релевираны оплаквания за
незаконосъобразно и неправилно издаване на ЕФ – издаден бил в
противоречие с материалния закон и в нарушение на процесуалния такъв.
Претендират се разноси по делото на основание чл. 38, ал. 2, вр.ал. 1, т. 3 от
Закона за адвокатурата (ЗА).

В съдебната фаза, редовно призована, жалбоподателят Е. Г. М., не се

явява. С Писмена молба-становище процесуалният ѝ представител – адвокат Петко Николаев, иска от Съда да отмени обжалвания ЕФ като излага доводи в тази насока. Не е представен Списък на разноските.

В съдебната фаза не се ангажират доказателства.

Административнонаказващият орган (АНО) и издател на ЕФ (въззиваемата страна) – ОДМВР - Хасково, редовно призовани, не изпращат представител.

В съдебната фаза се ангажират писмени доказателства.

Районна прокуратура – Хасково, Териториално отделение - Свиленград, редовно призовани по реда на надзора за законност, не изпращат представител и не вземат становище.

Съгласно чл. 61 от ЗАНН ход на делото е даден, тъй като неприсъствието на редовно призована страна не е пречка за водене на делото.

Съдът, след като прецени поотделно и в тяхната съвкупност събраните по делото писмени доказателства, установи следното от фактическа страна:

На 26.12.2022 година в 15.31 часа в град Свиленград, област Хасково, по улица „Асен Златаров”, до дом № 12, с автоматизирано техническо средство или система (АТСС) (радар) № 656/14, представляващо мобилна система за видеоконтрол на нарушенията на правилата за движение TFR 1-M, е регистрирано и заснето движещото се в посока град Любимец, моторно превозно средство (МПС) марка „Форд”, модел „Пума” с държавен регистрационен номер *****, със скорост 82 км/ч, при разрешена такава 50 км/ч, съответно превишена стойност на скоростта 32 км/ч. След обработване на информацията от заснемането, от ОДМВР - Хасково е издаден ЕФ серия К № 6861095 на името на жалбоподателя Е. М. в качеството ѝ на ползвател, т.е. на лице, на което е предоставено превозното средство, видно от Справката за собствеността на автомобила към датата на деянието. ЕФ е изготвен по образец съгласно Заповед № 8121з-172 от 29.02.2016 година на Министъра на вътрешните работи, ведно с образец към нея, представляващ Приложение № 1 към т. 1.1 от посочената Заповед. В обстоятелствената част на ЕФ съобразно отразените данни за установена скорост и превишението ѝ, респ. разрешената, приета и съответно вписана е

правна квалификация по чл. 21, ал. 1 от ЗДвП за така констатирането нарушение, за което на основание чл. 189, ал. 4, вр.чл. 182, ал. 4, вр.ал. 1, т. 4 от ЗДвП на жалбоподателя М. е наложено административно наказание „Глоба” в размер на 800 лв. Фишът е връчен на лицето на дата 13.12.2023 година (, видно от Справката за нарушител и Писмо с рег.№ 351000-348 от 16.01.2024 година) (възражения относно начина и формата на връчване на ЕФ не се противопоставят в настоящото съдебно производство), като съгласно чл. 189, ал. 5 от ЗДвП е даден 14-дневен срок да плати Глобата, или да предостави писмена Декларация с данни на лицето, извършило нарушението, респ. копие от Свидетелството му за управление на МПС. В указания срок, жалбоподателят Е. М. не представя в ОДМВР - Хасково Декларация по чл. 188 от ЗДвП и не прави възражения в срока по чл. 189, ал. 6 от ЗДвП (7 дни).

За работата и използването на конкретното АТСС TFR 1-М на процесната дата - 26.12.2022 година, когато е установено нарушението на жалбоподателя М., е изготвен Протокол съгласно изискванията на чл. 10, ал. 1 от Наредба № 8121з-532 от 12.05.2015 година за условията и реда за използване на АТСС за контрол на правилата за движение по пътищата (Наредба № 8121з-532 от 12.05.2015 година), издадена от Министъра на вътрешните работи. Същият е проверен от Началника на структурното звено срещу подпис, приложен е по делото и приет като доказателство. От съдържанието на Протокола се установяват данни за датата на използването на АТСС – 26.12.2022 година и времето (13.15 часа до 17.00 часа), за общото ограничение на скоростта, въведено в населено място - 50 км/ч (разрешена скорост) и точното местонахождение на мястото за контрол, където е използвана системата, режима на измерване - стационарен, номера на служебния автомобил, където е поставено, така и броя на установените нарушения и други сведения, съгласно реквизитите на образца. ЕФ е съставен на основание снимков материал за заснетото нарушение по ЗДвП, въз основа на направените записи от системата, като са налични четири снимки за конкретния клип, на три, от които е виден автомобила. От същите се установява, че е заснет автомобил с държавен регистрационен номер Х 24 22 КХ в процес на приближаване към мобилната система за видеоконтрол, при измерена скорост на движение 85 км/ч (преди приспадане на допустимата грешка 3 км/ч) и разрешена такава от 50 км/ч.

От представения Протокол № 4-53-22/10.05.2022 година, издаден от Лаборатория за проверка на полицейска техника се установява, че на посочената дата е извършена периодична проверка на мобилна система за видеоконтрол TFR 1-M № 656/14, според който съответства на одобрения тип.

В публичния Регистър на Български институт по метрология (БИМ), който е общодостъпен на интернет - страницата на посочения институт, след извършена служебно от Съда справка, се установява, че мобилната система за видеоконтрол на нарушенията на правилата за движение TFR 1-M е одобрен тип, вписан под № 4835 в регистъра на одобрените за използване типове средства за измерване, със срок на валидност до 24.02.2020 година. Издаденото за одобряването му Удостоверение (, приложено в кориците на делото) е от датата 24.02.2010 година и е валидно до 24.02.2020 година.

След получаването на ЕФ жалбоподателят М. не се възползва от правото си на възражения по него по чл. 189, ал. 6 от ЗДвП, а го обжалва в срока по чл. 189, ал. 8 от ЗДвП пред съответния местно компетентен Съд – Районен съд – Свиленград.

В кориците на делото е приложена и Справка за нарушител, видно от която жалбоподателят М. има наложени множество административни наказания „Глоба” с влезли в сила ЕФ и Наказателни постановления (НП) за нарушения на ЗДвП и на Кодекса за застраховането, както и има налагани принудителни административни мерки.

*Като прецени така установената фактическа обстановка с оглед нормативните актове, регламентиращи процесните отношения, при цялостната служебна проверка на акта, при условията на чл. 84 от ЗАНН, вр.чл. 14, ал. 1 и ал. 2 от НПК и във връзка със становищата на страните, настоящият състав на Свиленградския Районен съд, достигна до следните **правни изводи**:*

Жалбата е с правно основание чл. 59, ал. 1 от ЗАНН и е допустима – подадена е в преклузивния срок по ал. 2 на посочения текст, вр.чл. 189, ал. 8 от ЗДвП видно от датата на депозираното ѝ в Регистратурата на Районен съд – Свиленград, от надлежно легитимирано за това действие лице (срещу, което е издаден атакувания ЕФ) – лично нарушителя, при наличие на правен интерес от обжалване и пред местно (по местоизвършване на твърдяното нарушение) и родово (по аргумент от чл. 59, ал. 1 от ЗАНН) компетентния

Свиленградски Районен съд. Ето защо същата е проявила своя суспензивен (спиращ изпълнението на ЕФ – аргумент от чл. 64, б. „б” от ЗАНН) и деулативен (сезиращ Съда – чл. 59, ал. 1 от ЗАНН) ефект.

На основание чл. 189, ал. 10, т. 4 от ЗДвП, Съдът констатира, че процесната Глоба не е платена – видно от Писмо с изх.№ 351000-348 от 16.01.2024 година и от Справката за нарушител, ето защо производството не подлежи на прекратяване поради влизане в сила на ЕФ, в резултат на плащане на финансовата санкция.

Преценена по същество, Жалбата е основателна, за което Съдът излага следващите правни съображения:

Тълкувайки нормите на чл. 189, ал. 5 от ЗДвП и чл. 188, ал. 1 от ЗДвП, в тяхната взаимна връзка е видно, че ЕФ може да се издаде само по отношение на собственика на МПС или на лицето, на което същото е предоставено. Последното обстоятелство може да се установява единствено с Декларация по реда на чл. 189, ал. 5, изречение второ от ЗДвП, в която собственикът декларира изрично, кое е лицето, извършило нарушението.

В конкретният случай по представената Административнонаказателна преписка (АНП) липсват доказателства, а и не се твърди от АНО, че преди издаването на ЕФ такава Декларация е подадена.

Следователно с издаването на ЕФ незаконосъобразно е ангажирана отговорността на лице, което не е собственик или лице, посочено от последния по реда на чл. 189, ал. 5, изречение второ от ЗДвП.

Не може да се приеме, че е налице идентичност между лицето, вписано в Справката от АИС – КАТ като ползвател и лицето, на когото е предоставено МПС. Последното подлежи винаги на конкретно установяване - спрямо момента, в който е осъществено административното нарушение.

Както вече бе посочено, в случая не е установено по предвидения законодателен ред, че на посочените в ЕФ дата и място именно жалбоподателят М. е управлявала описаното в санкционния акт МПС, а същата не се установява да е собственик на автомобила от представената от АНО Справка за собственост. Предвид което неправилно М. е възприета за субект на нарушението и спрямо нея е издаден санкционният акт. В този смисъл е и практиката на касационната инстанция по идентични случаи -

Решение № 556 от 28.06.2019 година по КАНД № 506 по описа на Административен съд - Хасково за 2019 година, Решение № 66 от 16.03.2021 година по КАНД № 1173 по описа на Административен съд - Хасково за 2020 година и др.

Т.е. жалбоподателят Е. М. в качеството си на ползвател на процесното МПС не може да бъде адресат на ЕФ на основание чл. 188, ал. 1 от ЗДвП. Ето защо ЕФ следва да бъде отменен на това самостоятелно основание.

По разноските:

Съгласно разпоредбата на чл. 63д, ал. 1 от ЗАНН в съдебните производства пред Районния съд страните имат право на присъждане на разноски по реда на Административнопроцесуалния кодекс (АПК). Съгласно чл. 143, ал. 1 от АПК когато Съдът отмени обжалвания административен акт или отказа да бъде издаден административен акт, държавните такси, разноските по производството и възнаграждението за един адвокат, ако подателят на Жалбата е имал такъв, се възстановяват от Бюджета на органа, издал отменения акт или отказ.

Съгласно разпоредбата на чл. 38 от ЗА, адвокатът или адвокатът от Европейския съюз може да оказва безплатно адвокатска помощ и съдействие на лица, които имат право на издръжка; материално затруднени лица и роднини, близки или на друг юрист. Съгласно ал. 2 на чл. 38 от ЗА, в случаите по ал. 1, ако в съответното производство насреещната страна е осъдена за разноски, адвокатът или адвокатът от Европейския съюз има право на адвокатско възнаграждение. Съдът определя възнаграждението в размер не по-нисък от предвидения в наредбата по чл. 36, ал. 2 и осъжда другата страна да го заплати.

В производство пред настоящия Съд от процесуалния представител на жалбоподателя своевременно е заявена претенция за заплащане на разноски – възнаграждение за един адвокат, който е представлявал жалбоподателя по делото. В представения пред този Съд и съдържащ се по делото Договор за правна защита и съдействие от 18.12.2023 година, сключен между Е. Г. М. и адвокат Петко Николаев, изрично е посочено, че договорените правна защита и съдействие адвокатът извършва на основание чл. 38, ал. 2 от ЗА, т.е. като безплатна за доверителя.

Правото на адвоката да окаже безплатна адвокатска помощ на лице по

чл. 38, ал. 1 от ЗА, е установено със закон. Когато в съдебното производство насрещната страна дължи разноски, съгласно разпоредбата на чл. 38, ал. 2 от ЗА, адвокатът, оказал на страната безплатна правна помощ, има право на адвокатско възнаграждение, в размер, определен от Съда, което възнаграждение се присъжда на адвоката. За да упражни последният това свое право, е достатъчно да представи сключен със страната Договор за правна защита и съдействие, в който да посочи, че договореното възнаграждение е безплатно на основание чл. 38, ал. 1 от ЗА, като наличието на конкретното основание от нормата не се нуждае от доказване.

В конкретния случай производството пред настоящия Съд е иницирано по Жалба на санкционираното лице Е. Г. М., която е била представлявана по делото от надлежно упълномощения адвокат Петко Николаев, а оспореният от нея ЕФ е отменен от Съда. При тези обстоятелства безспорно е възникнало регламентираното от нормата на чл. 63д, ал. 1 от ЗАНН право – при отмяна на обжалвания акт, възнаграждението за един адвокат, ако подателят на Жалбата е имал такъв, да се възстанови от бюджета на органа, издал отменения акт.

Предпоставките на закона за осъждане на АНО да заплати на жалбоподателя адвокатско възнаграждение са налице, поради което следва да се уважи искането на процесуалния представител на жалбоподателя за присъждане на адвокатско възнаграждение за оказаната от него безплатна правна помощ.

На основание чл. 38, ал. 2, вр.ал. 1, т. 3 от ЗА и чл. 7, ал. 2, т. 1, вр.чл. 18, ал. 2 от Наредба № 1/09.07.2004 година за минималните размери на адвокатските възнаграждения, Съдът определя размера на адвокатското възнаграждение на 400 лв. за въззивната инстанция.

По делото не бе представен Списък на разноските, поради което процесуалният представител на жалбоподателя няма право да иска изменение на Решението в частта за разноските.

Независимо от изложеното в случай че не се приеме горния извод, то Съдът излага следните съображения:

Обжалваният ЕФ би бил законосъобразен от формална, процесуалноправна страна.

Съдът би приел, че не са допуснати съществени процесуални нарушения

по образуването и приключването на административнонаказателната процедура.

Административнонаказателната отговорност на жалбоподателя М. би била правилно ангажирана за нарушение на чл. 182, ал. 4, вр.чл. 21, ал. 1 от ЗДвП, установено с АТСС № 656 (радар) на основание издаден против нея ЕФ. Последният според легалното си определение, съдържащо се в разпоредбата на § 6, т. 63 от ДР на ЗДвП представлява електронно изявление записано върху хартиен, магнитен или друг носител, създадено чрез административно-информационна система въз основа на постъпили и обработени данни за нарушения от АТСС (в същия смисъл е и определението, съдържащо се в § 1, т. 1 от Допълнителните разпоредби (ДР) на ЗАНН). Съдът би приел, че ЕФ съдържа минимално изискуемото съдържание. При наличие в ЕФ на посочените в цитираната разпоредба обективни признаци, Съдът би приел, че се покриват основните съществени елементи от административнонаказателния състав на чл. 182, ал. 4, вр.чл. 21, ал. 1 от ЗДвП, твърдян в ЕФ за осъществен и вменен в отговорност на жалбоподателя.

Що се отнася до правосубектността и персонификацията на органа, издал процесния ЕФ, законодателното изискване се свежда до посочване териториалната структура на МВР, на чиято територия е извършено нарушението, което е достатъчно касателно авторството. И тук отново, изключението следва по силата специалната норма на чл. 189, ал. 4 от ЗДвП, установяваща отклонение от общите правила на ЗАНН. Обсъжданият задължителен реквизит, Съдът би приел че е налице, видно от съдържанието на ЕФ, в който фигурира вписана териториалната единица - ОДМВР – Хасково, в структурата на Министерството на вътрешните работи (МВР). ОДМВР представлява основна структура на МВР по силата на нормата на чл. 37, ал. 1, т. 2 от Закона за МВР. Посочването на дата на издаване на ЕФ не е след задължителните реквизити на ЕФ.

Относно спазването на срока по чл. 34 от ЗАНН - ЕФ е своеобразен властнически акт с установителни и санкционни функции. Той се приравнява едновременно към Акта за установяване на административно нарушение (АУАН) и на НП, но само по отношение на правното му действие (съгласно чл. 189, ал. 11 от ЗДвП), не и по форма, съдържание, реквизити и процедура по издаване. От това следва, че изискванията за форма, съдържание,

реквизити и процедури (включително срокове) за издаване на АУАН и НП, сравнително подробно регламентирани в ЗАНН, са неприложими по отношение на ЕФ. Предвид изложеното, и в светлината на Тълкувателно решение (ТР) № 1/2014 година по т.д.№ 1/2013 година на ВАС, настоящият Съдебен състав би намерил, че разпоредбите на чл. 34 от ЗАНН не намират приложение и не следва да се прилагат по аналогия при липса на изрична разпоредба (в този смисъл е и Решение № 185 от 26.03.2019 година на Административен съд – Хасково по КАНД № 902/2018 година, докладчик Съдията Василка Желева). Обстоятелството, че ЕФ е връчен на М. на 13.12.2023 година не би съставлявало процесуално нарушение от кръга на съществените, водещо до отмяната му на самостоятелно основание, тъй като това не би рефлектирало неблагоприятно върху правото на защита на наказаното лице. В процесния случай, след като на нарушителя М. е бил връчен ЕФ, същата го е обжалвала в предвидения от закона срок и е реализирала в пълнота правото си на защита. На следващо място би следвало да се посочи, че обстоятелството, че ЕФ е бил надлежно връчен на адресата М. едва на 13.12.2023 година не изключва възможността за реализиране на административнонаказателната ѝ отговорност, доколкото както към датата на съобщаване на ЕФ, така и понастоящем, не са изтекли нито регламентираната в чл. 80, ал. 1, т. 5 от НК относителна давност за реализиране на административнонаказателно преследване, нито уредената в чл. 81, ал. 3 от НК абсолютна такава, които разпоредби са приложими в административнонаказателното производство по силата на препращащата разпоредба на чл. 11 от ЗАНН и Тълкувателно постановление № 1 от 27.02.2015 година на ВКС по т.д.№ 1/2014 година, ОСНК и ОСС на Втора колегия на ВАС, т.е. Съдът би приел, че сроковете, които трябва да са изтекли следва да са съответно 3 години и 4 години и 6 месеца, които към настоящия момент не са изтекли.

Мобилното средство за контрол е одобрен тип, съгласно правилата на Закона за измерванията (ЗИ), притежава надлежното Удостоверение № 4835, издадено от БИМ и регистрирано във водения Регистър, констатация от служебната проверка на Съда в същия - общодостъпен на интернет - страницата на органа и видно от наличното по делото Удостоверение. Същото Съдът би приел, че е в съответствие с метрологичните изисквания, технически изправно и преминало последваща проверка, както би се

установило от приетите доказателства от АНП. Съгласно чл. 30, ал. 5 от ЗИ, когато срокът на валидност на одобрения тип е изтекъл, намиращите се в употреба средства за измерване, които отговарят на одобрения тип (както би било в настоящия случай), се считат от одобрен тип. Извършена е последваща проверка на процесната АТСС в съответствие с чл. 43 от ЗИ. Фактът на извършване на последваща проверка на посочената в ЕФ АТСС в Лаборатория на МВР не би било основание за приемане на Протокола за извършена последваща проверка № 4-53-22 от 10.05.2022 година за негодно доказателство (в този смисъл е Решение от 01.03.2021 година по КАНД № 1131/2020 година на Административен съд – Хасково, докладчик Съдията Пенка Костова). Т.е. контролните органи са изпълнили изискванията на чл. 4 от Наредба № 8121з-532 от 12.05.2015 година. В обжалвания ЕФ се съдържа наименованието на АТСС, използвано за измерване на скоростта, както и номерът му. В този смисъл не би имало нарушение на нормата на чл. 6, ал. 1 от цитираната Наредба. Действително в кориците на делото липсват данни по чл. 6, ал. 2 от посочената Наредба за анализ относно избора на място за контрол с АТСС, но в случая това би било ирелевантно, тъй като мястото за контрол с АТСС е определено от контролния орган и дори да не отговаря на критериите, посочени в ал. 2 на чл. 6 това не би представлявало нарушение на цитираната Наредба, тъй като по безспорен и категоричен начин би било установено нарушението.

Съдът би приел, че ЕФ отговаря на образеца, изготвен от Министъра на вътрешните работи.

За пълнота на настоящото изложение би следвало да се посочи, че при връчване на ЕФ, АНО няма задължението да представя и наличния снимков материал на нарушителя, който се прилага към АНП.

При този вариант на разсъждение Съдът би изградил изводите си на базата на писмените доказателства. С правна преценка за достоверност, Съдът би кредитирал писмените доказателства, приложени в АНП, приобщени по реда на чл. 283 от НПК, вр.чл. 84 от ЗАНН, които не се оспориха по тяхното съдържание от която и да е от страните в процеса, като би ценил същите при формиране на фактическите и правните си изводи. Същите биха се ценили изцяло по съдържанието си спрямо възпроизведените в тях факти, респ. автентични по признак – авторство. По своя доказателствен ефект и стойност,

така обсъдените и оценени с кредит на доверие писмени доказателства биха били пряко относими към изпълнителното деяние на процесното нарушение и неговото авторство, времето и мястото на осъществяването му.

С разпоредбата на чл. 10, ал. 3 от Наредба № 81213-532 от 12.05.2015 година е въведено изискването при работа с временно разположени на участък от пътя АТСС за контрол на скоростта, Протоколът по ал. 1 на същата норма да се съпровожда със снимка на разположението на уреда. Представена е снимка на разположението на уреда, с който се извършва заснемането.

Следва да се отбележи, че доколкото работният процес на АТСС, в конкретика мобилно такова, не изисква непосредствена манипулация от страна на контролен орган през времетраенето на неговата работа, а само включване и изключване, физическото присъствие на контролния орган на мястото на контрол не оказва влияние върху работата на техническото средство за контрол, намиращо се в автоматичен режим, а оттам - на достоверността на отчитанията му.

По отношение на мястото на извършване на нарушението - същото Съдът би приел, че е посочено коректно с текстово описание и координатите, индивидуализиращи точно определено място на извършване. От приложените доказателства също би се установило точното място, на което е извършено нарушението. Иначе казано мястото на нарушението съвпада с мястото на установяване на нарушението. За пълнота би следвало да се посочи, че посочването на град Свиленград, ул. „Асен Златаров”, област Хасково, би било достатъчно за означаване на мястото на нарушението. Още повече, че по делото е представен и заснетият клип, на който освен автомобила, са отразени локацията, включително с GPS координати.

Съдът би счел, че е налице осъществен състав на административно нарушение по смисъла на чл. 21, ал. 1 от ЗДвП. Съдът би приел, че е налице процесуално нарушение в описанието на съставомерните елементи на деянието и на приложимата санкционна норма. С ЕФ е наложено наказание „Глоба” в размер на 800 лв. на основание чл. 189, ал. 4, вр.чл. 182, ал. 4 от ЗДвП. Съгласно чл. 182, ал. 4 от ЗДвП когато нарушението по ал. 1, т. 1 – т. 5, ал. 2 и ал. 3, т. 1 – т. 5 на чл. 182 от ЗДвП е повторно, наказанието е предвидената за съответното нарушение Глоба в двоен размер. Така за

налагането на санкция по чл. 182, ал. 4 от ЗДвП трябва да са посочени в съответния санкционен акт три обстоятелства: доколкото чл. 182, ал. 4 от ЗДвП е бланкетна, трябва да се направи съответната привръзка с нормата, с която се запълва бланкета; описание от фактическа страна, че нарушението е извършено повторно и описание от фактическа страна защо е прието, че нарушението е извършено повторно, като се посочи съответният санкционен акт, който определя тази квалификация, включително с датата на влизането му в сила. Съдът би приел, че макар и да е описано, че деянието е извършено повторно в едногодишния срок от влизане в сила на ЕФ серия К № 5060513, то не се сочи кога е влязъл в сила. При липсата на датата на влизане в сила на посочения ЕФ, Съдът не би могъл да извърши преценка дали наказанието е наложено за повторно извършено нарушение по квалифицирания състав, както се сочи с посочената санкционна разпоредба, или за нарушение, извършено за първи път, каквото е словесното описание на нарушението. Това би било така, тъй като съгласно § 6, т. 33 от ДР на ЗДвП, „повторно” е нарушението, извършено в едногодишен срок, а в случаите по чл. 174, ал. 2 – в двегодишен срок, от влизането в сила на НП, с което на нарушителя е наложено наказание за същото по вид нарушение, включително и когато първото наказание му е било наложено като нов водач. От Справката за нарушител би се установило, че посоченият ЕФ, обуславящ съставомерността на квалифициращия признак „повторност” - ЕФ серия К № 5060513 е съставен на 26.07.2021 година и е връчен на 03.12.2021 година за нарушение по чл. 21, ал. 2 от ЗДвП, като на основание чл. 182, ал. 1, т. 3 от ЗДвП е наложена Глоба в размер на 100 лв. и същият е влязъл в сила - потвърден. В тази връзка, Съдът би приел, че липсва дата на влизане в сила на предхождащия санкционен акт, който да обуславя наказването на лицето при условията на повторност. Непосочването кога влиза в сила този ЕФ би представлявало съществено процесуално нарушение, ограничаващо значително правото на защита на наказвания субект да бъде санкциониран по квалифицирания състав на чл. 182, ал. 4 от ЗДвП. Липсата би предпоставила процесуален порок при описанието на административното нарушение от фактическа страна, доколкото няма описание на съставомерен белег на административното нарушение. Същата би довела до невъзможност както за Съда да провери този факт, така и за жалбоподателя М. да го оборва. Съгласно т. 1 от ТР № 8/16.09.2021 година по т.д.№ 1/2020 година на ВАС в

производството по реда на раздел V, глава III на ЗАНН, Районният съд има правомощие да преквалифицира описаното в НП изпълнително деяние, когато се налага да приложи закон за същото, еднакво или по-леко наказуемо нарушение, без съществено изменение на обстоятелствата на нарушението. В случая е налице порок при описанието на санкционната разпоредба, като АНО е наказал жалбоподателя М. по санкционната разпоредба на чл. 182, ал. 4 от ЗДвП за нарушение, извършено при условията на повторност. С оглед постановките на цитираното ТР, не би имало пречка дори и при неправилното описание на санкционната норма, Съдът да приеме, че квалифициращият признак „повторност” не е бил осъществен, и да приложи закон за по-леко наказуемо нарушение, като преквалифицира деянието на жалбоподателя М. по основния състав на извършеното нарушение, за което ѝ е било надлежно предявено обвинението, и наложи наказанието по чл. 182, ал. 1, т. 4 от ЗДвП в размер на 400 лв. По този начин не биха се нарушили правата на жалбоподателя М., която се е защитавала по описаните факти на извършеното от нея нарушение в процесния участък. С оглед на изложеното, процесният ЕФ би следвало да бъде изменен в частта му за наказанието, като наложеното на жалбоподателя М. наказание „Глоба” се намали до размер от 400 лв. на основание чл. 182, ал. 1, т. 4 от ЗДвП. В изложения смисъл е Решение № 250 от 03.04.2023 година на Административен съд – Хасково по КАНД № 29/2023 година, докладчик Съдията Росица Чиркалева.

Горните изводи на Съда не биха се променили предвид наличната информация от АНД № 72/2022 година на Районен съд – Свиленград, тъй като както вече бе посочено изрично в атакувания ЕФ не е посочена датата на влизане в сила на ЕФ № 5060513 и това обстоятелство не може да се извежда от други налични по делото данни, тъй като биха се нарушили правата на наказаното лице да разбере изначално за какво точно го санкционират.

Налице би бил и субективният елемент от състава на нарушението – извършено виновно, при пряк умисъл, Т.е. жалбоподателят М. е разбирала свойството и значението на извършваното и е могла да ръководи постъпките си.

Процесното административно нарушение не би разкрило пред настоящия Съдебен състав характеристиките на маловажен случай. Касае се за формално нарушение - на просто извършване. Като релевантен аргумент би се отчел и

би се ценил характерът на обществените отношения, засегнати от конкретната простъпка - административнонаказателна, с оглед сферата на отношенията, ползващи се със засилена защита, който и пряко е свързан с охраняването на публичните интереси, тъй като се касае за правила за движение по пътищата. В този смисъл не биха били налице основания за приложение на чл. 28, вр. § 1, ал. 1, т. 4 от ДР на ЗАНН за отпадане на наказуемостта, като незаконосъобразно санкционираща маловажен случай на нарушение. Отделно от това съгласно чл. 189з от ЗДвП за нарушения по този закон не се прилага чл. 28 от ЗАНН.

По разноските:

При този вариант на разсъждение в полза на процесуалния представител на жалбоподателя не биха се дължали разноски.

Водим от изложеното и на основание чл. 63, ал. 1 и ал. 2, т. 1, вр. ал. 3, т. 1 и чл. 63д, ал. 1 от ЗАНН, вр. чл. 189, ал. 8 от ЗДвП, Съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ ЕФ серия К № 6861095 на ОДМВР - Хасково, с който на Е. Г. М. с ЕГН ***** от град С*****, е наложено административно наказание „Глоба” в размер 800 лв.

На основание чл. 63д, ал. 1 от ЗАНН, вр. чл. 38, ал. 2, вр. ал. 1, т. 3 от ЗА, ОСЪЖДА ОДМВР – Хасково с адрес: град Хасково, бул. „България” № 85, ДА ЗАПЛАТИ на адвокат Петко Цветанов Николаев от Адвокатска колегия - Разград, сумата от 400 лв. (четиристотин лева), представляваща адвокатско възнаграждение за осъществена по реда на чл. 38, ал. 1, т. 3 от ЗА адвокатска защита и съдействие на Е. Г. М. по АНД № 48 по описа на Свиленградския Районен съд за 2024 година.

Решението подлежи на касационно обжалване пред Административен съд – Хасково в 14-дневен срок, който тече от получаване на Съобщението за постановяването му, с Касационна жалба на основанията, предвидени в НПК и по реда на Глава XII от АПК.

Съдия при Районен съд – Свиленград: _____